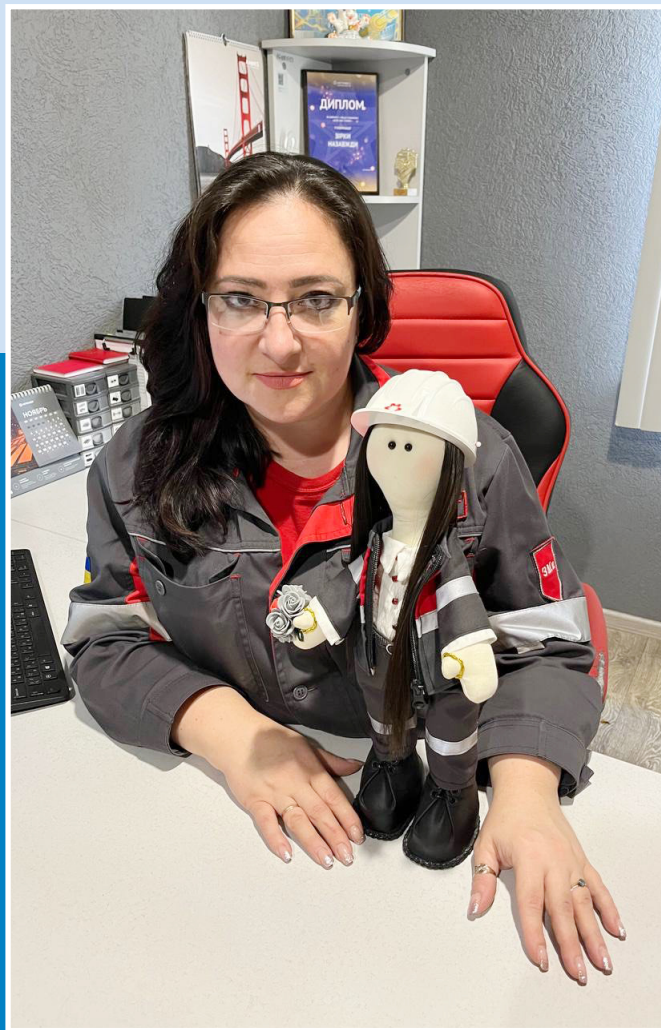

Ганна Тютюник: «Мої ляльки в спецодязі – це ж логічно!»

Економіст з матеріально-технічного забезпечення збагачувальної фабрики Ганна Тютюник 20 років працює на Центральному ГЗК. Останні десять років колеги обирають її заступником голови цехової організації ПМГУ. На запитання «Чи не обтяжує додаткове громадське навантаження?» жінка каже, що ні, адже їхній колектив – як одна сім'я. Профспілкова діяльність їй до душі. До того ж їй є кого наслідувати. Трохи більше дізнатися про цікаве і насичене життя Ганни пропонує нам фахівець з інформаційної роботи Криворізької міської організації Профспілки Оксана Шахмоть.

– Ганно, так хто для Вас – той самий приклад для наслідування у профспілковій справі?

– Мою маму, Наталю Андріївну Міхович, яка працювала контролером по збагаченню руд Центрального гірничо-збагачувального комбінату, люди обирали

профлідером відділу технічного контролю більше 30 років. І я бачила, як вона постійно і по-максимуму була занурена в профспілкову роботу, у вирішення численних проблем і питань колег. Її дієвість та оптимістичний настрій мене надихали.

Також моральним орієнтиром для мене є голова нашої цехової організації ПМГУ Надія Юркова. Захоплюють її сила духу, комунікабельність та наполегливий характер. Надія Василівна – той магніт, який зміцнює колектив, вона власним прикладом налаштовує всіх нас на лідерство. Для неї немає безнадійних питань. Поки не буде результату, вона не заспокоїться. Заради допомоги людям Надія Василівна відчинить будь-які двері – чи то начальника фабрики Олександра Сідлецького, чи то профлідера підприємства Дмитра Васильченка. Таке «горіння» для інших та переживання за рідний цех викликають велику повагу.

– То почуття колективізму Вам прищепила мама?

– Так, і бажання бути в епіцентрі позаробочого життя колективу також. Свого часу вона стала залучати мене до участі в конкурсі талантів ЦГЗК «Олімпіада мистецтв», до колективного захисту честі рідного підрозділу. Я на той момент вже непогано вміла тримати в руках голку і нитку, мені подобалося творити, фантазувати, то я вигадувала і шила сценічні костюми для учасників команди.

А сім років тому в мене з'явилося нове хобі: виготовлення текстильних ляльок. До речі, кілька з них «оселилися» в моєму робочому кабінеті та піднімають настрій всім, хто до мене заходить. Мені здається, від них віє теплом і вони зі мною розмовляють.

– Яке цікаве захоплення! Як до нього ставляться оточуючі?

– Чоловік сміється, мовляв, у тебе і ляльки в спецодязі. Але ж це логічно. По-перше, тому що моя професійна діяльність пов'язана безпосередньо з видачею спецодягу. По-друге, я люблю підприємство, де трудилася моя мама, а зараз працюємо ми з чоловіком.

Колегам переважно подобаються мої витвори. І голова ПМГУ Олександр Рябко,

коли приїжджав на ЦГЗК на звітно-виборчу конференцію і ходив з екскурсією по комбінату, звернув на них увагу. Така от незвична деталь у виробничому інтер'єрі.

– Як Вам вдається знаходити час, сили і натхнення на творчість?

– Займаюся своїм хобі після роботи та на вихідних. Скільки часу треба для пошиття однієї ляльки? По-різному. Іноді встигаю за 4 дні, буває – місяць. Залежить від складності роботи. Під час шиття та одягнення своєї ляльки прагну, щоб на ній усе було авторським, тобто зробленим вручну, навіть волосся. Коли творила метінвестівську дівчину, друкувала для неї каску на 3D – принтері. Виготовлення каски потребувало скрупульозності та часу.

За роки повномасштабної війни з'явилося на світ 15 ляльок. Крім ляльок-виробничників у моїй колекції є й інші персонажі: дівчата-україночки, ляльки-кіногерої і навіть мої автопортрети. На їх «народження» завжди чекають найрідніші люди: мама, чоловік і 15-річний син.

Відчуваючи підтримку в сім'ї, творчістю займатися легко. Для мене ляльки – це як своєрідна віддушину, особливо під час війни. Бо дуже важливо всім нам зберегти себе, у тому числі психологічно та емоційно.

